

han havde narret sine Fangevogtere for at komme hjem til hende. Hans stilsfærdige Bortlisten fra Hospitalet stod allerede for ham som noget af en eventyrlig og stolt Bedrift, hvis forskellige farefulde og spændende Episoder han glædede sig til at fortælle hende, naar de nu om lidt sad sammen i Hjørnesofaen under den røde Ampel og smaasnakkede efter den første, stormfulde Omfavnelse.

Vognen holdt. Med sin sidste Tokrone betalte han Kusken og sprang op af Trappen som en længselsfuld Brudgom uden at tænke paa den Figur, han gjorde med sit ubarberede Hospitalsansigt og sine slunkne Klæder. Et Øjeblik efter stod han udenfor sin egen Dør og ringede paa.

Pigen, der lukkede op, tabte i første Øjeblik fuldstændig Mælet. Derpaa løb hun hysterisk skrigende tilbage gennem Gangen og styrtede lige ind til sin Frue, der sad ved sit Skrivebord med Vifteudstillingens Regnskaber foran sig.

»Det er Herren, der er kommen!«

Fru Vilhelmine rejste sig ligbleg.

»Laas Døren!« hviskede hun. »Lad ham ikke komme ind!«

Men det var for silde. Jægermesteren stod i det næste Øjeblik paa Tærsklen med sin Blomsterbuket i Haanden og ventede blot paa, at Pigen skulde gaa, for at udbrede sine Arme.